

Ít ra còn có anh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Minh gật đầu đồng ý ngay. Minh thấy vui lắm vì được nhìn thấy nụ cười, sự quyết tâm ngày nào của Nó. Nó quay sang nhìn Minh ánh mắt đầy hi vọng:

- Mọi chuyện rồi sẽ qua hết đúng không?

Minh nhìn vào đôi mắt Nó

- Uhm. Ít ra sẽ còn có tui..

Nhiều năm trước.....

- Này! Bạn thức dậy ôn bài đi.

Nó dùng tay đẩy mạnh cậu bạn dậy. Hôm nay là “ngày tử thần” đối với cả lớp, nói đúng hơn là với Nó, hôm nay phải làm kiểm tra Lí của thầy Hiếu-một người thầy nổi tiếng bá đạo vì khi dạy thì toàn dạy lí thuyết nhưng đến khi kiểm tra thì ôi thôi toàn bài tập. Minh ngược mặt lên nhìn Nó.

- Còn sớm mà..

- Sớm gì lát kiểm tra lí kìa không lo. Nó tròn xoe đôi mắt nhìn cậu bạn. Thế Minh nhẹ giọng trả lời.

- Lí tiết mấy? Thấy cậu bạn tỏ ra khó chịu nên Nó cũng trả lời ngắn gọn luôn:

- Tiết 2. Tưởng đâu cậu bạn sẽ có chút bận tâm nhưng có vẻ không phải như vậy

- Bây giờ là tiết mấy? Cách Minh trả lời làm Nó hơi bực

- Thì 15’ truy bài. Hình như Minh chỉ chờ có vậy để làm cơn bực mình của Nó trở nên tệ hơn

- Uhm. Biết vậy thì tốt, giờ nào việc đó. Ngồi gần tui nữa năm rồi không biết giờ là giờ nghỉ ngơi à?! không bức, giọng Nó có vẻ nhẹ hơn hình như Nó đang có chuyện muốn nhờ vả vậy.

- Biết! nhưng mà...

Thấy Nó có vẻ loay hoay với cuốn tập Minh hiểu ngay là Nó đang muốn nhờ Minh chỉ bài lý đây mà nhưng vờ như không biết Minh quay sang đáp rồi úp mặt ngủ tiếp luôn.

- Nhưng sao? Không nói tui ngủ tiếp à!

Nó gọi với theo...

- Này! Bạn dậy chỉ tui bài này đi! Vừa nhìn vào bài mà Nó hỏi dù biết là hơi quá đáng nhưng vốn tính thích ghẹo chọc cho Nó giận nên Minh phán ngay một câu

- Trời! bài dễ vậy mà không biết làm? Sao bạn “phế liệu” quá vậy hả?!

- “Phế liệu” cái đầu bạn đó. Không chỉ thì thôi. Nó giận dữ đáp lại và quay xuống hỏi Tuấn Anh cậu bạn ngồi sau lưng Nó. Thấy vậy Minh quay xuống cầm quyển tập của Nó lên và nói:

- Bài vậy mà không biết làm đúng là...

- Là phế liệu chứ gì? Nó nhanh miệng đáp lại. với vẻ mặt đầy tính hiếu chiến nhưng không ngờ Minh lại dịu dàng đáp lại câu trả lời của Nó

- Biết vậy thì quay lên đây tui chỉ cho..

- Không thèm.

Biết nó vẫn còn giận nhưng Minh vẫn chưa chịu thua tính ương ngạnh của Nó, điều mà có lẽ Nó rất thích ở cậu ta bởi với Nó thì một người không chịu thua Nó thì mới có thể làm Nó thấy thú vị trong những cuộc nói chuyện..

- Ai cho ăn gì đâu mà thèm hả?

Nó quay mặt đi giận dữ nhưng Minh cũng kịp nhìn thấy 1 nụ cười bí ẩn của Nó.

Trống đánh cả bọn ra ngoài xếp hàng....Tiết 1 trôi qua Tiết 2 đến cả lớp ai cũng lo lắng chỉ có vài đứa là vững tâm. Thầy Hiếu vào lớp phát đề kiểm tra như thường lệ vẫn có 2 đề. Thấy Nó lo lắng Minh muốn trấn an nhưng khi quay sang không hiểu sao câu ” Đừng lo lắng rồi sẽ qua” của Minh lại biến thành một câu lạc đề trớt quớt

- Này!Có máy tính không? Lát cho tui xài ké nhỏ em lấy rồi.

- Uhm..Nó đáp lại nhưng không giấu được nỗi lo lắng về bài kiểm tra.

Nhận được đề ai cũng lo chú tâm làm miệt mài. Có vẻ đề rất khó. Bài kiểm tra của thầy Hiếu thường có 4 chặng qua được 2 chặng là đạt được 7đ vừa làm xong chặng 2 Nó thì thở phào nhẹ nhõm vì đã đạt được mục tiêu đề ra. Thấy Nó bỏ máy tính xuống Minh nhanh chóng sử dụng máy để làm bạn với Minh việc vượt qua các chặng kiểm tra thì dường như chẳng có gì khó nhưng đến chặn cuối cùng thì.....Minh đang dùng máy bấm hệ phương trình, thấy Minh để tay trên màn hình máy tính như làm ảo thuật rồi bỏ máy xuống. Nó cũng thấy tuổi tuổi và ấm ức Nó cố ôn bài như vậy nhưng lần nào cũng không thể vượt qua chặng 2 dù Minh thường đề nghị giúp Nó nhưng cái tôi của Nó không cho phép. Thầy H thông báo 2’ nữa hết giờ làm bài. Nghe vậy Nó lo lắng chụp lấy máy tính để kiểm tra bài lại. Trong lúc lo lắng Nó không để ý Minh nói gì chỉ lo bấm bấm rồi đứng lên thu bài nộp cho thầy Hiếu, khi về chỗ thấy Minh nhìn Nó 1 cách khác lạ chưa kịp hỏi thì Minh nói:

- Cậu giỏi thật đấy!

Nó không hiểu gì, tự nghĩ: rõ ràng biết làm kiểm tra lúc nào mình cũng chỉ làm được 2 chặng mà sao lại nói vậy nhỉ?

- Giỏi gì đâu thấy cậu làm hết mà tui có làm được đâu? Nó ngây ngô hỏi cậu bạn Minh đáp lại nhưng nội dung ình như chỉ làm Nó thêm tò mò

- Uhm. Không giỏi nhưng mà hay! Kết quả trong máy tui chưa kịp ghi bạn lấy bấm xóa mất tiêu rồi....

Tuy cũng ngỡ ngàng nhưng Nó lại nở một nụ cười thách thức mà trả lời

- Uả ai biết sao thấy bạn bỏ xuống rồi mà?

- Tôi không biết bạn phải làm gì đền cho tui đi! Minh quay sang khẳng định

- Làm gì là làm gì? Máy mượn của tui mà dám bắt lỗi hả? ai biểu lấy tay múa may làm tui tưởng...Nó cũng không chịu thua mà chọc tức lại Thế Minh. Minh vô tư mà đáp lại không biết mình đã rơi vào bẫy trả thù của Nó

- Tưởng gì?

- Tưởng bạn bi..khùng chứ gì? Tưởng Minh bực mình nhưng lại trả lời khó hiểu

- Ya cảm ơn! I don't care. Không hiểu sao khi nghe cậu bạn phớt lời Nó lại mềm lòng, nhẹ dạ mà đổi giọng năm nỉ

- Đùa thôi xin lỗi tui không biết mà...

Minh hiểu cô bạn tuy “khẩu xà” nhưng “tâm Phật” nhưng cũng quyết giả nai lừa Nó vì vốn dĩ Minh đâu có khờ khạo bất cần như vậy.

- Trời! lúc bạn lấy tui có nói mà...Thấy vẻ mặt yếu xù của cậu bạn Nó thấy có lỗi lắm nên lại năn nỉ

- Thôi bỏ đi nha cho kẹo ăn nè..hi.

Nói xong Nó để 1 cây kẹo mút trên bàn và ra chơi với các bạn khác. Không đợi Minh trả lời. Minh cầm lấy và bỏ vào ngăn cặp cây kẹo đầu tiên mà Minh nhận được từ một được từ Nó!

Những tháng ngày sau đó Minh giúp Nó rất nhiều. Nó cũng dần cảm thấy ngồi cạnh Minh Nó rất vui vẻ và thoải mái. Nó bắt đầu yêu quý cậu bạn mà trước đây Nó đã từng rất ghét.

Gần cuối năm nhỏ bạn thân lôi kéo Nó ngồi chung trong năm học mới. Trong lòng Nó tuy không muốn nhưng cũng chẳng biết phải làm sao. Vậy là Nó đành xa cậu bạn mà dường như giờ đã có 1 vị trí nhất định trong lòng Nó.

Những ngày cuối năm ấy Minh ngủ nhiều hơn những đứa khác thì chơi đủ kiểu đủ trò nhưng Nó thì cứ im lặng nằm xuống bàn và nhìn sang cậu bạn. Nó có một suy nghĩ là sắp xa một người quan trọng... Nó xích tay lại chạm vào tay Minh cứ vậy mà suy nghĩ...

Đầu năm vào Nó tuy muốn ngồi chỗ cũ nhưng nghĩ rằng Minh cũng sẽ thay đổi chỗ vì Minh được nhiều bạn trong lớp yêu quý muốn ngồi gần có lẽ một phần vì Minh rất giỏi. Nó cũng hiểu rằng nếu ngồi chỗ cũ Nó sẽ bị nhỏ bạn chất vấn, hình như Nó sợ tình cảm của Nó bị phát hiện nên đành chiều theo ý bạn. Nó cũng nhớ Minh từng nói là Minh thích ngồi bàn cuối hơn Nó cứ nghĩ là do định mệnh mà Nó sẽ không được ngồi gần cậu bạn nữa. Các bạn vào lớp đầy đủ chỉ có Minh là vào sau cùng cái bàn đầu của Nó và Minh đã bị lấy đi Nó an tâm là mình sẽ không hối tiếc khi ngồi chỗ khác Minh sẽ xuống bàn cuối thôi chắc là như vậy. Cuối cùng Minh vào lớp vừa bước vào là đám bạn rủ Minh xuống ngồi gần nhưng không hiểu sao Minh lại hỏi Nó

- Cái bàn đâu rồi?

Nó tròn xoe mắt nhìn cậu bạn có lẽ cũng vì một lẽ Nó vui khi được gặp lại người mà Nó muốn gặp nhất trong những ngày hè mà Nó tưởng như dài nhất trong đời học sinh của Nó, nhưng cũng không quên trả lời vế ngang ngạnh quen thuộc

- Người khác lấy rồi! Đi tìm chỗ khác ngồi đi.

Minh không nói gì đi xuống cuối kéo cái bàn lên Minh ngồi. Nó nhìn .. Minh quay lại hỏi

- Eh! ” phế liệu” ngồi ở đó à?!

Nó không bực vì sao không biết nữa. Nó chỉ lẳng lặng trả lời

- Uhm..

Minh quay lên cả Nó và Minh đều có cùng một cảm giác.....

Rồi chỗ của Nó cũng có người ngồi. Một cô bạn gái xinh đẹp và cũng thông minh..ít ra thông minh hơn Nó. Nó buồn...! Minh thì lại vô tư nói chuyện với

bạn mới Nó càng buồn Nó không hiểu nổi Nó vì Nó biết Minh không phải người hợp với Nó. Minh thích tự do và độc lập hờ hợt trong chuyện tình cảm Nó thì thích được quan tâm Nó biết là dù Minh có ý với Nó mọi chuyện cũng chẳng đến đâu....tiếng gọi của nhỏ bạn làm Nó trở về thực tại.

- Này! Bạn sao thế? Tui để ý mỗi lần Minh vừa vào lớp là bạn cứ nhìn theo mãi nhé..

Nó hơi bối rối Nó là vậy bao nhiêu cảm xúc đều được viết trên gương mặt tròn trĩnh đáng yêu của Nó..vừa may lúc ấy tiếng trống trường vang lên cả đám kéo nhau ra xếp hàng Nó đi trước Minh đi sau,muốn nói gì với Nó nhưng lại thôi. Giờ chơi Nó lại chỗ Minh ngồi Nó thấy Minh chơi game không thèm đếm xỉ đến Nó, Nó phán cho một câu với 2 người bạn trong nhóm (nhóm bộ tứ hoàn hảo gồm Minh Nó và 2 cậu bạn nữa, nguyên nhân là sau khi chuyển đến ngồi gần Minh thì tính bá đạo của Nó càng bộc lộ ra nên nhóm Minh cũng thường chơi chung Nó)

- Tối ngày ôm cái Điện thoại chắc còn quý hơn mạng sống...

Tuấn Anh và Quân cùng lên tiếng

- Không lẽ giờ cậu mới biết à? Bảo đảm quý hơn vì cho dù có cưới vợ Nó cũng ôm điện thoại ngủ chứ không ôm vợ đâu. Cả bọn cười phẩn khích rồi cả đám kiểm đủ cách chọc gẹo, nhưng Minh không nói gì. Có lẽ không ai hiểu nguyên nhân bao gồm cả Nó-nguyên nhân chính dẫn đến cái gọi là ích kỉ của một thằng con trai ga-lăng đúng mực. Minh không cho ai mượn điện thoại vì Minh sợ bị phát hiện những tấm ảnh mà Minh đã lén chụp Nó. Những ngày đi học vì nhà xa nên Nó không về mà ở hẳn trong trường để chiều học tiếp luôn, Nó kê ghế lại rồi ngủ ngon ơ. Hôm ấy Minh tình cờ vào sớm thấy Nó nằm ngủ, Nó nằm sấp vẻ bướng bỉnh ra trò. Minh lại gần ngồi lên ghế bàn phía trên nhìn Nó bất giác Minh nở một nụ cười và cầm điện thoại lên chụp vài tấm mà Minh định là sẽ post lên Face cho cả lớp cùng xem, nhưng cuối cùng Minh không làm thế, không hiểu tại sao Minh chỉ muốn những tấm ảnh ấy là tài sản của riêng Minh mà thôi, cũng từ lúc ấy Minh ít khi cho ai mượn điện thoại. Nó không biết tình cảm ấy lại còn chọc Minh, giận nên Minh không thèm để ý đến Nó luôn.

Nó quay qua đưa chân đá thẳng bạn vì nói hơi quá lời nhưng chắc vì chiều

cao của Nó khá khiếm tốn nên Nó sút chút là ngã Minh nắm tay kéo Nó lại nhưng cũng không nói gì. Cả nhóm thấy lạ nên bàn tán

- Thăng Minh nó làm sao thế nhỉ. Tuấn Anh lên tiếng, Nó trả lời tình bơ

- Ai kêu bạn bảo cậu ấy không có vợ được..

Tuấn anh lên tiếng chống chế: “Chứ không phải tại cậu bảo không ai chịu lấy nó gì mà sát xuất nhỏ hơn trứng độc đắc làm gì?”

Lúc này Nó nhớ lại khi nãy cả đám ghẹo Minh hơi quá. Nhưng Nó lại không quên câu mà Minh hay nói I don't care. Nó tự hỏi tại sao hôm nay Minh không trả lời như vậy với Nó như mọi khi. Nó về chỗ ngồi 4 tiết trôi qua Minh cũng không nói gì với Nó và 2 thằng bạn như thường khi (tuy đổi chỗ nhưng Nó vẫn ngồi gần đám bạn bá đạo Nó và Tuấn Anh và Quân ngồi tổ 4, 3 bàn đầu còn Minh thì ngồi bàn đầu tổ 3) sang tiết 5 Nó đang lay hoay làm bài thì có ai đó lấy giấy vứt vào Nó, nhìn lên là biết Minh ngay Nó không nói gì có vẻ giận dữ vì nãy giờ Minh không thèm nói chuyện với nhóm mà toàn nói với những đứa bạn gái xung quanh. Biết là Nó đang giận Minh không nói gì thêm. Ra về Nó lại chỗ của Minh, đứng lên chân Minh và hét vào mặt cậu ấy ” Cái đồ phế... dám chọi tui hả?”. Minh nhìn Nó dùng tay kí nhẹ vào trán Nó phán một câu làm Nó muốn té xỉu.

- Điên rồi hả. Lùn quá nói chuyện sợ tui không nghe hay sao mà đứng lên chân tui đau quá!! Xuống dùm cái!

“Sao trên đời lại có người thô lỗ như vậy chứ” Nó nghĩ thầm và bước xuống quay lưng đi. Minh lấy tay kéo cái nón áo khoác lên trùm đầu Nó và bảo

– Dám tỏ thái độ như hồi sáng này thì biết tui..

Không trả lời Nó kéo tay Minh xuống và....cắn thật mạnh làm tay Minh chảy máu. Minh không than đau nhưng Nó biết là rất đau có vẻ vết cắn này “chất chứa” bao ghen tức từ sáng đến giờ. Không đợi Minh nói Nó chạy đi mua keo cá nhân. Khi chạy đi mua Nó mới quen mất Nó không nói gì thì sao Minh biết mà chờ Nó chứ, bình thường rất rất lạnh lợi nhưng không hiểu tại sao khi bắt đầu có cảm tình với Minh Nó trở nên ngây ngô quá! Trên đường chạy về tự dưng Nó la lớn

- Chết mình quên dọn đồ trực! trời ơi sao vậy nè trời!

Mặc cho mọi người nhìn Nó, Nó vẫn vô tư đi tiếp...Khi về đến lớp Nó không thấy ai, nhưng đồ trực đã được dọn về rồi. Nó thở phào nhẹ nhõm nhưng lại chợt nhớ ra điều gì Nó trở nên rối rắm thì ra.... lúc chạy đi Nó đâu có mang cặp theo..trời ạ! Nó điên mất thôi. Vừa đang lo lắng thì Nó nhìn thấy một tờ giấy màu vàng trên bàn cầm lên Nó thấy dòng chữ ” Đồ trực của cậu tui dọn rồi, cặp của cậu thì tui tạm giữ vì cái tội cầu sứt của cậu. Muốn lấy lại thì tới nhà tui mau cho cậu 10 phút kể từ khi đọc xong”

Không còn cách nào Nó đành phải đến nhà Minh. Cửa nhà không khóa có lẽ Minh chắc chắn Nó sẽ tới. Gọi mãi không thấy ai trả lời Nó liều bước vào căn hộ khá lớn và sạch sẽ, bước vào phòng khách cũng chẳng thấy ai. Minh đột nhiên xuất hiện kèm theo câu nói

- Tới rồi à Phế liệu. Cái tên mà cậu ta gán ghép cho Nó những ngày ngồi cạnh. Không biết từ lúc nào Nó thấy cái tên đó có vẻ gần gũi với Nó lắm. Minh tiếp lời

- Sao đi mua băng cá nhân cho tui à?! Sao còn chưa chịu lại đây băng giúp tui đi.

Nó biết cậu ta cố tình bắt Nó chạy đến đây để mà “hành xác” Nó, Nó bực dọc trả lời:

- Có gì nghiêm trọng đâu mà làm quá vậy?

- Sao không lờ tui bị truyền nhiễm thì sao? Minh trả lời Nó với một nụ cười bí ẩn

- Tui không phải là....đâu mà truyền với chả nhiễm.....

Chưa nói hết câu Minh cắt ngang

- Tui đói quá xuống nấu gì cho tui ăn đi!

- Sao lại là tui? Nó không thèm nhìn mà trả lời lại Minh

Minh tiếp lời

- Cậu không thấy tay tui thế này sao mà nấu được?! Nó đành xuống giọng năn nỉ

- Tui còn nhiều việc ở nhà lắm tha cho tui đi! Cho cậu cây kẹo nè ăn cho đỡ đói hen. hi Minh chưa kịp nói gì Nó đã nhanh chân chạy lại lấy cái kẹo rồi chạy đi thật nhanh. Minh nhìn theo với một nụ cười. Minh cầm cây kẹo lên và lại bỏ vào cặp-cây kẹo thứ hai Minh nhận được từ Nó. Minh mỉm cười và thầm nói rằng – Ngày mai cậu sẽ phải quay trở lại đây!

Sáng hôm sau khi vào lớp gương mặt của Nó có vẻ bơ phờ. Minh xuống bàn thứ 4 sau bàn Nó cầm điện thoại chơi game Minh nhìn Nó, Nó có vẻ đã bị cảm lạnh. Minh chợt nhớ ra hôm qua khi Nó ra về thì có một cơn mưa lớn. Minh thấy có lỗi với Nó. Minh lên ngồi cạnh Nó lấy tay đẩy Nó. Nó mệt mỏi ngồi dậy nhìn Minh. Minh hỏi Nó

- Này! Tui có game này hay lắm chơi không?Zombi tsunami? Tui chỉ cho

- Okey! Tuy mệt nhưng vì tính ham chơi game nên Nó cũng đồng ý ngay.Nó chơi xong qua được một vòng quay sang khoe với Minh.

- Sao thấy tui chơi hay không? ăn được 40 não rồi nè.

Minh nhìn vào màn hình thấy hiện chiến công Minh cười đáp

- Vậy có gì hay coi tui nè. Minh giật lại điện thoại bắt đầu chơi Minh chơi hay lắm nhưng khi ăn được cái não thứ 40 thì game over. Nó chỉ chờ có thể phán ngay một câu

- Eo cũng như tui thui mà xạo xạo..

Minh nhìn Nó

- Tui ăn được 41 cái não sao lại bằng cậu được. Nó không hiểu gì Minh lấy tay ký nhẹ lên trán Nó đây nè cái não thứ 41.haha

Nó ức lắm lúc nào cũng bị Minh ức hiếp “cái trán” Nó giận dữ không thèm trả lời giật cái điện thoại chơi tiếp, Minh đứng lên đi ra ngoài mua nước Minh không sợ bị phát hiện bí mật vì Minh đã lên kế hoạch đưa Nó vào bẫy. Khi quay vào thì...

- Tui xin lỗi vì.....

Chưa trả lời câu nói của Nó thì Minh đã la lên

- Trời ơi! Cái điện thoại của tui!!! Cậu đã làm gì nó hả?

- Tui không làm gì nhưng mà..

Lúc này Tuấn Anh lên tiếng

- Tại vì Thảo My không cẩn thận ngã vào nên cậu ấy mới là rơi điện thoại của cậu

- Không cần biết cậu phải chịu trách nhiệm. Phớt lờ Tuấn Anh, Minh quay sang bắt Nó phải đền bù...

- Uhm..vậy cậu muốn sao? Nó bất lực trả lời

- Trưa nay, sang nhà tui..cầm hỏi thêm gì nữa.

Hết giờ học Nó không theo Minh về nhà, quen với tính ương ngạnh của Nó, Minh quyết định về nhà trước. Nó bước vào nhà một căn hộ khá lớn sạch sẽ Nó thấy Minh ngồi trên ghế chờ Nó có lẽ vậy. Minh cất tiếng

- Từ giờ sau khi tan học cậu phải đến nhà tui làm việc để trừ nợ biết chưa?

Nhà Nó vốn khó khăn đâu dư giả mà tiêu phí trả nợ “đời” cho Minh Nó đành chấp nhận, nhưng cũng không quên tìm đường thoát cho mình

- Uhm cũng được nhưng bao lâu? Phải làm giấy rõ ràng đi chứ

Minh cười

- Dạ đây em làm sẵn rồi thưa chị thời gian là 6 tháng, cậu chỉ cần phải làm sau giờ học thôi. Ngày mai bắt đầu nhé! Minh đáp vậy vì biết Nó bệnh chắc sẽ kiệt sức nếu bắt Nó làm việc, nhưng Minh cũng không thể không giao việc cho Nó bởi Minh biết Nó rất tự trọng sẽ không chịu vậy. Nó ra về Minh nhìn theo Minh mỉm cười nhớ lại những lúc Nó làm Minh phải bối rối..lần đó

Minh ngồi cạnh Nó nên cùng Nó trực. Minh để Nó lấy đồ còn Minh thì giặt khăn lau bảng, khi vào lau Nó thấy cái bảng ướt mem. Quay sang có vẻ khó chịu với cậu bạn mới

- Này! Bạn có biết Phạm Văn Mách không?

- Biết! Minh đáp lại Nó.

Nó hài lòng hỏi tiếp. –Vậy Lí Đức thì sao?

- Uhm biết hai người đó có cơ bắp thể hình khỏe chề. Minh đáp lại với sự hiểu biết của mình

Nó tiếp lời.

- Bạn muốn được như những người ấy không? Theo tui được biết thì để được vậy không có gì khó đâu, 12 năm đi học hai người họ chỉ làm có 3 công việc thôi.

Vốn thông minh Minh hiểu ngay Nó có ý chê trách vì Minh vắt khăn không được khô, Minh nói

- Đi giặt khăn lau bảng chứ gì?

- Ya, cậu đúng là Minh wiki nhanh hiểu ghê! Nhưng mà thiếu..

Minh tò mò hỏi tiếp

- Vậy chính xác là họ làm gì?

Nó vừa trả lời vừa diễn tả một cách hồn nhiên. –Thì nè đi giặt khăn vắt nước thì cơ bắp khỏe và săn chắc hơn, tiếp theo là lau bảng nè (vừa nói Nó vừa nhón chân lên lau lau cái bảng Minh nhìn Nó mà không khỏi buồn cười)

Minh tiếp lời –Rồi sao nữa?

Nó nói tiếp:

- Thì đi đổ rác...

Minh ngắt lời

- Đồ rác thì liên quan gì?

- Nó nói tiếp tình bơ – thì đồ rác hơi quá phải nín thở, nín thở thì.. ngực nở chứ sao?

Minh tròn mắt nhìn Nó đó giờ đi học Minh toàn là người làm cho người khác cười Nó là người đầu tiên làm Minh thấy thú vị và cười ngây ngô như vậy. Cũng vì vậy mà Minh bắt đầu để ý Nó nhiều hơn....

Hôm sau, tan trường Nó cùng Minh về nhà. Minh bảo Nó xuống bếp nấu ăn, Nó có vẻ ngập ngừng Minh hỏi

- Không lẽ bạn không biết nấu à?

Tính vốn ngang ngạnh có chết cũng không thừa nhận cái chuyện động trời này. Đúng Nó không biết nấu nhưng biết sao không thể để cậu ta xem thường được. Nó bảo được rồi xuống bếp nấu.. cho hai đứa ăn. Nhưng thật ra không biết là Nó nấu cái gì nữa. Nó quậy tung bừa cái bếp sạch sẽ của nhà Minh. Nó không biết nấu, dù rằng nhà Nó có hơi khó khăn nhưng mẹ Nó thương Nó lắm chưa bao giờ bắt Nó phải làm gì nặng nhọc, Nó tuy cũng giúp đỡ nhưng chuyện bếp núc thì Nó đành chịu.. Minh bước vào hơi hoảng vì mọi thứ quá lung tung, nhìn Nó lay hoay, lo lắng Minh không giận lại thấy Nó rất đáng yêu. Minh ghẹo Nó

- Này tiểu thư cậu làm gì với gian bếp sạch sẽ của tui đấy hả? không biết thì bảo là không biết đi làm gì mà cứng đầu quá vậy? không bao giờ chịu thừa nhận khuyết điểm hết. Nó không nói gì Nó biết mình có lỗi. Nó dọn dẹp Minh cũng dọn dẹp giúp Nó. Dọn xong Nó thấy đói Nó lấy ra hai cây kẹo một cho Nó một cho Minh. Minh hỏi

- Gì đây? Định ăn cái này trừ cơm à?

Nó gật đầu. Minh đưa tay cầm lấy, Minh bảo Nó lên trước nhà làm bài đi. Nó vâng lời. Minh bắt đầu vào bếp. Nhìn Minh thiếu gia vậy thôi chứ việc nấu ăn này là chuyện nhỏ vốn thông minh, ba mẹ lại thường vắng nhà Minh tự học nấu ăn và trở thành đầu bếp “thực thụ” tại nhà. Minh mang đồ ăn lên, Nó

nhìn Minh ngạc nhiên Nó hỏi

- Cậu biết nấu ăn à? Minh nói cho Nó lí do..là vì ba mẹ hay vắng nhà. Nó thấy mình tủi thân quá một thằng con trai biết nấu ăn còn Nó thì không . Ăn xong Nó giúp Minh rửa chén. Nó lên làm bài nhưng vẽ hơi khó với Nó, Nó không đi học thêm nên cũng thua sút bạn bè. Thấy có cơ hội chọc Nó Minh lại gần hỏi Nó

- Này phế liệu không biết làm bài hả. Năn nỉ tui đi tui chỉ cho..

Nó vốn không thích nhờ vả ai nên phớt lời Minh

Minh tiếp lời không nhờ tui là không biết làm mai thầy mà kiểm tra là bị điểm xấu đó..Minh ngồi nhìn xem Nó phản ứng thế nào, có vẻ đã đánh trúng điểm yếu của Nó. Nó ngước mặt lên nhìn Minh với một nụ cười kèm theo câu nói và hành động khiến Minh sồn da gà.

Nó chòm tới nắm lấy tay Minh năn nỉ cười cười

- Uhm tui năn nỉ cậu Help me!!!

Minh cười đắc chí nhận lời giúp Nó. Cả hai cùng làm bài tập, lần đầu tiên cả hai có không gian riêng tư như thế thỉnh thoảng Minh quay sang nhìn Nó, Nó cũng vậy.

Hôm sau đi học Minh vào lớp sớm hơn bình thường, nhỏ My lại ngồi nói chuyện gì với Minh, hai đứa có vẻ thân thiết. Nó vào lớp đập vào cảnh không mấy vui ấy Nó hơi buồn , thật ra Minh cũng đâu muốn vậy tại trot đại nhờ My giúp đỡ để được gần Nó nên giờ Minh phải trả ơn chứ nếu mà lộ thì..Minh tiêu đời với Nó.Nó không thèm nói chuyện với Minh như thường lệ Nó giống với Tuấn Anh, trong giờ học Nó cũng chẳng kêu Minh trả lời những câu khó mà toàn gọi Tuấn Anh, Minh giận lắm hình như Minh ghen rồi. Nó không biết nên vô tư cười đùa với Tuấn Anh. Minh chẳng nói gì Minh ngồi vẽ Minh vẽ rất đẹp vừa vẽ Minh vừa cười nhớ lại khi ngồi cạnh Minh Nó hay năn nỉ Minh chỉ Nó vẽ, Nó vẽ xấu quá Minh chỉ cười bảo Nó ” bạn vẽ cái niêm gì vậy hả?” Nó nhìn Minh thảm hại , Minh an ủi “bạn muốn vẽ gì nói đi

tui vẽ cho” Nó cười ngây ngô “chuyện gì bạn cũng biết hết hay thật, bạn có định đi du học không?” Minh chợt suy tư đúng là ba mẹ có ý này nhưng mà Minh chưa quyết định, chưa kịp trả lời Nó nói tiếp “Cậu đừng đi, ở lại chỉ tui học bài đợi tui thi xong đại học rồi đi nha!” Minh im lặng không nói nhưng trong lòng Minh đã quyết định sẽ ở lại giúp Nó, vậy đó mà đầu năm Nó bỏ Minh ngồi chỗ khác, giờ lại thân thiết với người khác bỏ mặc Minh, Minh thầm nhủ lát nữa Minh sẽ “hành xác” Nó cho Nó biết tay. Tự dưng Minh cười thỏa mãn, cô Nguyễn dạy văn nhìn thấy Minh không tập trung nên kêu Minh đứng dậy trả lời câu hỏi

- Minh em đứng dậy cho cô biết câu thơ này có gợi cho em suy nghĩ gì?

” Dữ dội và dịu êm

Ồn ào và lặng lẽ”

Minh trả lời ngay không biết có phải vì Nó mà Minh giận mất trí rồi không mà...

- Dạ thưa cô mệnh đề sai không thể cùng tồn tại..

Cả lớp ồ lên cười, cô cũng cười tưởng đâu cô trách phạt Minh nhưng cô lại hỏi tiếp

- Vậy còn câu

” Sóng bắt đầu từ gió

Gió bắt đầu từ đâu

En cũng không biết nữa

Khi nào ta yêu nhau?”

Minh trả lời tiếp

- Dạ song bắt đầu từ gió, gió bắt đầu từ nơi có khí áp cao, chắc quên kiến thức về địa lí mà tác giả mới viết vậy...

Cô cười vì cô hiểu Minh giỏi toán chứ tâm hồn văn học chẳng đến đâu cứ coi như là gọi Minh trả lời để cả lớp thư giãn. Minh ngồi xuống Nó nhìn Minh cười, Minh chẳng cười lại mà nhìn Nó như muốn ăn thịt vậy...mấy ngày sau Nó không ghé nhà Minh nữa, Minh cũng không nói gì vậy là hai đứa chiến tranh lạnh luôn

1 tuần sau.....

Ra về Nó ghé nhà Minh, Nó muốn làm hòa Nó không tìm ra cớ cho bản thân Nó, cuối cùng Nó viện cớ phải hoàn thành tờ hợp đồng hôm trước. Nó bước vào đã thấy gương mặt đờ đờ sát khí của Minh. Minh giận Nó vì dám “bỏ Minh theo thằng khác”, Nó cũng không khác gì cũng giận Minh. Nhưng Minh không thể nào giận Nó lâu khi nhìn thấy Nó ướt mem vì ngoài trời mưa to. Nó hắt xì, Nó lạnh Minh bảo Nó vào nhà Minh đưa cho Nó bộ đồ, cái áo sơ mi của Minh và cái quần short jean không biết ở đâu ra. Thay đồ xong Nó vừa bước ra, Minh nhìn Nó với ánh mắt lạ lẫm. Gương mặt trong sáng, làn da trắng..Nó ra dáng một thiếu nữ lắm Minh hơi bối rối hình như Nó cũng nhận ra. Minh quay mặt đi bảo Nó xuống ăn rồi uống thuốc. Ăn uống xong Nó mệt lã người hắt xì liên tục nên Minh nói Nó vào phòng mình nghỉ ngơi Nó mệt quá cũng không biết thế nào đành như vậy. Minh ngồi ngoài phòng khách tuyệt nhiên không phiền Nó nghỉ ngơi. 30 phút sau Minh thấy muốn đọc sách nên vào phòng lấy, nói rõ ra Minh muốn tìm cớ để được gần Nó thôi..Bước vào phòng Minh thấy Nó ngoan ngoãn nằm như một con mèo con, Nó vẫn nằm sấp như thói quen cũ, để nhìn Nó rõ hơn Minh lại ngồi cạnh giường nhìn gương mặt đã ám ảnh Minh bấy lâu. Đặt một nụ hôn lên trán Nó, Minh cười rồi nằm xuống cạnh Nó và ngủ thiếp đi...Nó tỉnh dậy và mở mắt ra Nó thấy gương mặt thân quen phút chốc Nó cảm thấy vui quá.. Nó chống tay nhìn Minh rồi khẽ nói “giữa lúc đang có nhiều chuyện lo mà sao cậu làm tui mệt mỏi hơn vậy?”

- Tui có làm gì đâu chứ cậu mới làm tui mệt đó, nằm kế một đứa con gái khó chịu vô cùng nhất là...

Câu trả lời của Minh làm Nó đỏ mặt lay hoay ngồi dậy. Nó giận dỗi đánh Minh tới tấp Minh không giận ngồi bật dậy nắm lấy tay Nó để Nó không thể tiếp tục đánh được nữa. Minh than đau như con nít Nó không thể nhịn cười. Đột nhiên Nó hỏi

- Bạn giỏi vậy chuyện gì cũng biết phải không?

- Còn tùy là chuyện gì, sao vậy? Minh đáp lại

Nó nói tiếp

- Vậy Minh có biết tui...tui.. thích Minh không!?

Nghe Nó nói vậy Minh cười trả lời

- Sao biết được chứ không phải bạn bỏ tui đi, không thèm nói chuyện với tui. Toàn là nói với Tuấn Anh thôi hả?

- Chứ không phải bạn cũng vậy à hồi sáng tui cũng thấy bạn ngồi nói chuyện thân thiết với nhỏ My hả, có thèm nói chuyện với tui đâu mà bắt lỗi? Vậy giờ biết rồi đó bạn có thích tui không?!

Minh hiểu ra lí do sao mà Nó lại giận Minh, bất giác Minh thấy hạnh phúc lắm Minh đưa tay kéo Nó vào lòng. Nó ngoan ngoãn nằm trong lòng Minh cứ như vậy Minh không trả lời câu hỏi lúc nãy của Nó nhưng Nó đã thấy hạnh phúc lắm rồi. Cả hai không nói gì nhưng cũng đủ hiểu lòng nhau. Nó về Minh chở Nó hai người cùng trò chuyện rất vui, Nó vẫn nghĩ sắp tới mọi chuyện sẽ tốt hơn với Nó vậy mà..

Vừa về đến nhà người ta báo cho Nó hay ba mẹ Nó vừa bị ti nạn qua đời, Nó dường như không thở được nữa, Nó khóc ròng rồi ngất đi. Minh thấy lòng thắt lại vì không thể làm gì cho Nó. Minh im lặng ở cạnh Nó cho đến khi tan lễ kết thúc..đưa tiễn ba mẹ Nó đến nơi an nghỉ Nó ngồi chết lặng không nói không rằng. Minh ngồi cạnh Nó rất rất lâu..trời mưa thật to như khóc thay nỗi lòng của Nó ba mẹ mất đi Nó không còn người thân nữa quê Nó ở Hà Nội ba mẹ vào đây sinh sống, dòng họ cũng chẳng có nhiều người. Vậy là từ nay Nó phải đơn độc như vậy hay sao? Nó sợ lắm, sợ cô đơn sợ không còn ai nhắc nhở lo lắng cho Nó. Kì thi tốt nghiệp sắp tới Nó chẳng màng việc học hành Nó trở nên ít nói hơn trước Nó sống nhờ vào tiền bảo hiểm của bố mẹ để lại nhưng Nó chẳng thể sống như vậy mãi được. Nó không nói chuyện với ai, cả Minh. Minh hiểu cũng không trách Nó Minh chỉ thấy lo cho tương lai của Nó. Kể từ ngày ba mẹ Nó ra đi Nó cũng không đến nhà Minh làm nữa, nên Minh cũng ít có cơ hội gặp Nó dù Minh có đến nhà tìm nhưng Nó cũng lảng

tránh. Hôm nay tan học Minh theo Nó về nhà luôn. Minh xuống bếp nấu cho Nó ăn Minh làm mọi việc nhà còn Nó chỉ ngồi một chỗ Nó không đuổi Minh về như mọi lần..Nó hỏi

- Sao bạn lại quan tâm tui như vậy? Nhưng tui không cần đâu

Minh hiểu Nó Minh chẳng thèm đáp lại. Minh nấu xong để đồ ăn trên bàn Minh nói

- Bạn định cứ sống mãi thế này sao hả, cậu định để bạn bè thầy cô lo cho cậu mãi sao? Bọn lớn rồi thì phải biết suy nghĩ đi chứ đau buồn khóc lóc giải quyết được gì hả?Minh chưa từng lên tiếng khuyên nhủ Nó kể từ khi ba mẹ Nó mất đi Minh biết Minh không hiểu được hết sự mất mát ấy, Minh không có quyền lên tiếng chỉ trích Nó, nhưng nhìn thấy Nó như vậy mãi Minh không thể chịu đựng thêm nữa. Minh giận nên to tiếng Minh không giận Nó chỉ giận bản thân không thể san sẻ những bất hạnh của Nó, Minh nhẹ giọng

- Nếu mà bạn định sống mãi như thế này thì ba mẹ bạn sẽ thất vọng lắm, tương lai phía trước của bạn ít ra...ít ra dù xảy ra chuyện gì cũng còn có tui bên cạnh mà...mọi chuyện rồi sẽ qua hết!

Nói xong Minh ra về. Hôm sau Nó không đi học Minh đến nhà tìm...Nó ngồi ngắm dòng sông trước nhà những cơn gió thổi mái tóc Nó bay bay. Thấy Minh đến Nó cười gọi Minh lại ngồi cạnh. Nó hỏi Minh

- Bạn có đồng ý giúp tui không?

Minh trả lời Nó

- Giúp gì..

Nó tiếp...

- Thì giúp tui ôn bài chuẩn bị thi chứ sao tui bỏ bài nhiều quá nên...

Minh gật đầu đồng ý ngay Minh thấy vui lắm vì được nhìn thấy nụ cười, sự quyết tâm ngày nào của Nó. Nó quay sang nhìn Minh ánh mắt đầy hi vọng

- Mọi chuyện rồi sẽ qua hết đúng không?

Minh nhìn vào đôi mắt Nó

- Uhm. Ít ra sẽ còn có tui..

Những ngày tháng sau đó Minh giúp đỡ Nó ôn luyện . Cũng đến ngày thi Nó thi khoa báo chí Minh thi ngành Y. Kết quả cả hai cùng đậu Nó vui vẻ đến tìm Minh định là rủ Minh cùng đi ăn mừng. Minh ngồi nhà có ý chờ Nó Minh biết Nó sẽ tới. Trái với niềm vui của Nó, Minh có vẻ mặt đăm chiêu lắm. Nó chưa lịp nói gì Minh bảo

- Từ giờ tui chính thức rời xa bạn, bạn hãy tự mình lo cho bản thân mình đi Phế liệu à. Bạn không biết chăm sóc bản thân cũng không...đúng là phế liệu mà.

Nó không hiểu gì Minh lại tiếp lời

- Tui sẽ đi du học 5 năm sau mới về. Cậu có chờ tui không?

Nó bướng bỉnh trả lời

- Chờ để làm gì?

- Chờ hay không tùy cậu...Minh quay lưng bỏ mặt Nó, Nó cũng không nói gì thêm. Ngày đưa Minh ra sân bay Nó đưa Minh một cây kẹo, hình như Nó thích ngọt ngào nhưng cuộc sống của Nó thì lại không như vậy những người Nó thương yêu đều rời xa Nó. Minh thấy Nó khóc, Minh sợ không kiềm được lòng quay lưng đi nhanh...

5năm sau

Nó đã là một nhà báo thể thao thành công như Nó mong ước, nhưng vẫn chưa có mối tình nào. Nó chờ Minh, 5năm rồi Minh cũng sắp quay về trong lòng Nó đầy những hi vọng..Và Minh về..nhưng không phải một mình. Bạn bè ai cũng không khỏi ngạc nhiên vì ai cũng biết Minh thương Nó như thế nào, chẳng lẽ tình yêu không thắng được hời gian Minh đã có người khác. Nó khóc nghẹn ngào nhưng không muốn ai nhìn thấy Nó âm thầm chịu đựng nỗi nhớ và giờ là nỗi thất vọng. Như thường năm cả lớp tổ chức họp lớp và quyết định cùng nhau leo núi đi chơi xa. Nó và Minh cũng cùng tham gia..quan

trọng là người con gái về cùng Minh cũng tham gia. Hai người cứ dính lấy nhau không rời khiến Nó rất khó chịu, Nó quyết định tách đoàn và đi một mình. Nó lang thang đi mãi mà không biết đến đâu, Nó hoảng hốt phát hiện Nó đã lạc đường. Minh lo lắng cho Nó hỏi các bạn sao Nó lại như thế thì Minh bị đám bạn chê trách vì phản bội Nó, Minh không hiểu gì nhưng chạy đi tìm Nó. Trời mưa Minh càng lo lắng hơn. Nó cuồn cuộn chạy đi tìm chỗ nấp Nó bị ngã trật chân đau qua không biết thế nào Minh nghe thấy tiếng Nó đỡ Nó đi tìm chỗ nấp..Nó mệt quá ngất đi. Minh ôm Nó thật chặt, Minh nhớ Nó, 5 năm rồi không gặp vậy mà khi Minh về Nó không ra đón Minh,lại còn không thèm liên lạc đang thắc mắc định xuống nước mà liên lạc trước thì Minh nghe đám bạn nói mới hiểu ra mọi chuyện chỉ là hiểu lầm người đi chung cùng Minh chỉ là...em gái của Minh thôi!

Nó tỉnh dậy thấy Nó nằm trong vòng tay Minh, Nó vùng ngồi dậy trong căn nhà hoang trên núi mà Minh vô tình tìm thấy cho hai đứa nấp mưa. Minh cũng thức dậy Minh kéo Nó ôm chặt vào lòng giận dữ

- 5năm rồi cậu vẫn vậy, vẫn hay hiểu nhầm tui. Không biết đến khi nào cậu mới tin trái tim của tui chỉ có mình cậu thôi. Làm cách nào đây hả cậu phải bù đắp cho những gì cậu đã làm đấy.

- Tui làm gì hả. Nó hỏi

- Thì những ngày đầu ngồi gần bạn..vì bạn là người đầu tiên làm tui vui như vậy bạn khiến trái tim tui lỡ nhịp, bạn bắt tui đợi chờ, cắn tui nữa, còn dụ dỗ tui ăn kẹo bị nhức răng nữa, tui đến nhà nấu cho bạn ăn bạn còn đuổi tui về nữa....nói chung nhiều lắm, tội của bạn không kể hết được đâu.

Nó nói

- Trái tim bạn lỡ nhịp là tại bạn, bạn tự nguyện chờ tui mà, ai kêu ăn hiếp tui, tui cắn phải rồi, ăn kẹo không đánh răng bị đau răng cũng là tại bạn, tui đuổi bạn tại...tại không muốn bạn cực khổ thôi...

Minh cười Nó ăn miếng trả miếng với Minh y như ngày trước hai đứa còn đi học. Minh nói tiếp

- Người đi chung với anh không phải như em nghĩ đâu là em gái của anh thôi.

Em còn nhớ lúc em bị ướm anh đưa em cái quần short con gái không là quà anh định tặng nhỏ em đó. Nó sống với ba mẹ anh bên Mỹ lần này Nó muốn theo anh về nước là để biết mặt chị dâu của Nó-người mà làm tim anh 2 Nó phải đau thế này.

Nghe Minh nói giọng nhõng nhẽo như con nít lại xưng là anh Nó không nhận được cười.

- Ủa tui nhớ tui sinh trước cậu hơn nửa năm lận mà với lại với bạn tui chỉ là phế liệu thôi mà.

Ngốc à tui thích bạn dù bạn có hơi “phế liệu”....

- Bạn đang tỏ tình?

- Uhm có vẻ..

- Tui thấy bạn muốn ăn dế thì có...

Thấy Nó hung dữ quá Minh cười đùa

- Sau này khi lấy nhau đừng có ăn hiếp anh nha!

Nó trả lời 1 câu mà ai cũng đón trước được

- Ai nói sẽ lấy cậu chứ?

Minh đáp

- Uhm. Dù em không đồng ý anh cũng bắt em về...tin anh nha dù có chuyện gì xảy ra, ít ra còn có anh..mọi chuyện sẽ tốt cả thôi, khi em tin tưởng vào anh.

- Sau này đừng gọi em là phế liệu nữa nha!

- Ai kêu em chẳng biết làm gì không biết chăm sóc bản thân càng không bao giờ hiểu tình cảm của anh. Anh muốn ai cũng nghĩ em là....phế liệu, vứt đi để anh mang về...Nó và Minh cười vui vẻ

Minh ôm chặt Nó vào lòng...

Hôm nay, Nó đứng trước biển cạnh Nó có một đứa trẻ...

- Đây là nơi ba mẹ dự định về sống khi có con ra đời. Vậy là 3năm rồi ba rời xa hai mẹ con mình.

Sau Một đám cưới hạnh phúc diễn ra. Nó và Minh hạnh phúc chuẩn bị chào đón đứa con đầu lòng. Những tưởng cuộc sống đã trở nên quá hạnh phúc với Nó. Nhưng một tai nạn bất ngờ đã cướp Minh đi. Nó nhìn Minh thoi thóp mà lòng thắt lại Minh chỉ kịp nói một câu

- Giờ anh không thể ở cạnh em nữa, anh xin lỗi nhưng rồi mọi thứ sẽ qua đúng không em....??

Nó vẫn nhớ như in câu nói ấy từ khi quen nhau lấy nhau Minh chưa từng nói ” Anh yêu em” nhưng với Nó Minh đã chứng minh được rằng Minh rất yêu Nó, suốt thời gian bên Nó vượt qua mọi sóng gió. Minh luôn mang đến một niềm tin cho Nó rằng mọi thứ sẽ qua đi..những ngày nắng ấm sẽ lại đến, hãy sống hướng về tương lai,chỉ cần có niềm tin vào bản thân và những người xung quanh mình...Ngay trên bờ biển này Nó và Minh đã hạnh phúc trong ngày trọng đại nhất,.đứa trẻ đưa cho Nó một cây kẹo mút như ngày xưa Nó vẫn đưa cho Minh. những con sóng xô vào bờ như lời Minh nói...

Ít ra sẽ còn có anh...